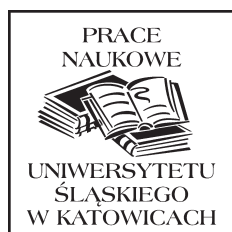

Polskie intensyfikatory w ujęciu historycznym

NR 3386

Dagmara Bałabaniak, Barbara Mitrenga

Polskie intensyfikatory w ujęciu historycznym

Redaktor serii: Językoznawstwo Polonistyczne
Bożena Witosz

Recenzent
Iwona Kaproń-Charzyńska

Monografia mieści się w projekcie badawczym
pt. *Polskie wyrażenia funkcyjne w ujęciu diachronicznym*.
Projekt został sfinansowany ze środków Narodowego Centrum Nauki,
przyznanych na podstawie decyzji numer DEC-2011/01/B/HS2/04643.

Spis treści

Wstęp	7
-----------------	---

Część pierwsza

Charakterystyka wyrażeń intensyfikujących

Dagmara Bałabaniak

1. Status intensyfikatora — problemy metodologiczne	13
1.1. Wśród wyrażeń funkcyjnych	13
1.2. Intensyfikatory jako operatory metapredykatywne	16
1.3. Synchronia a diachronia. Intensywność jako kategoria gramatyczna i semantyczna	21
2. Ilość — siła — stopień	25
2.1. Wielkość jako kategoria powiązana z ilością	27
2.2. Nasilenie cechy lub zjawiska	34
2.3. <i>Bardzo</i> i <i>bardziej</i> . <i>Więcej</i> . Kształtowanie się kategorii stopnia	43
3. Mechanizmy przemian wykładników intensywności	55
3.1. Od przysłówka do intensyfikatora. Mechanizm kształtowania się intensyfikatorów	56
3.2. Grupy semantyczne wyrażeń intensyfikujących	60
3.3. Intensyfikacja czy wyróżnienie predykatu? Problem łączliwości	68
3.4. Wyrażenia przyimkowe a wyrażenia intensyfikujące	72
3.5. Pozostałe konstrukcje	77

Część druga

Wokół historii polskich intensyfikatorów

Barbara Mitrenga

4. Intensyfikatory bazujące na wyrażeniach parametrycznych	83
4.1. Status intensyfikatorów typu <i>dalece</i> , <i>wysoce</i> , <i>wielce</i> w polszczyźnie	83

4.2. Dalece i daleko w ujęciu historycznojęzykowym	85
4.3. Geneza i rozwój <i>wielce, wielice, wielko</i> i <i>wieliko</i> w staropolszczyźnie	90
4.4. Intensyfikator <i>wielce</i> — historia, funkcja, znaczenie	95
4.5. Status <i>wysoce</i> i <i>wysoko</i> w staropolszczyźnie	105
4.6. Intensyfikator <i>wysoce</i> na przestrzeni wieków. <i>Wysoce</i> versus <i>wysoko</i>	108
5. <i>Wielmi</i> . Intensyfikator związany z kategoriami ilości i wielkości	121
5.1. Geneza i status <i>wielmi</i> w dobie staropolskiej	121
5.2. Losy <i>wielmi</i> w polszczyźnie	125
6. Intensyfikatory związane z kategorią siły	129
6.1. Pochodzenie, status i rozwój jednostek <i>silnie, silno, nasilnie, nasilno</i> i <i>usilnie</i> w staropolszczyźnie	129
6.2. Rozwój <i>silnie, silno, usilnie</i> od XVI wieku do współczesności	136
7. <i>Przednie</i> . Intensyfikator związany z pozytywnym wartościowaniem	147
7.1. Intensyfikator <i>przednie</i> versus <i>przedni</i> i <i>przednio</i>	147
7.2. Geneza i rozwój intensyfikatora <i>przednie</i>	149
8. Intensyfikatory związane z nazwami złego ducha	155
8.1. Status jednostki <i>diabelnie</i> w polszczyźnie	155
8.2. Geneza i rozwój intensyfikatora <i>diabelnie</i>	157
8.3. Status jednostek <i>diabło</i> i <i>diabelsko</i> w polszczyźnie	162
8.4. <i>Diabło</i> i <i>diabelsko</i> w historii polszczyzny	164
8.5. Historia jednostek <i>kaducznie</i> i <i>szatańsko</i> w języku polskim	167
8.6. Wykładniki intensywności typu <i>za diabły, za katy</i> i <i>jak diabli</i>	174
Zakończenie	179
Literatura	185
Indeks wyrazów wymienionych w pracy	191
Summary	193
Резюме	195

Wstęp

Niniejsza publikacja powstała w ramach projektu badawczego „Polskie wyrażenia funkcyjne w ujęciu diachronicznym” finansowanego przez Narodowe Centrum Nauki, nr UMO-2011/01/B/HS2/04643. Przedmiotem pracy są wyrażenia leksykalne zdolne do modyfikowania znaczenia innych jednostek leksykalnych pod względem ilościowym, tj. intensyfikowania ich znaczenia.

Analizę koncentrujemy wokół jednostek, które współcześnie kojarzone są z kategorią intensywności¹, by porównać ich funkcjonowanie w dawnej i obecnej polszczyźnie, punktem wyjścia jest zatem perspektywa współczesna. Perspektywa synchroniczna i diachroniczna wyznacza cel i sposób badań, który kładzie nacisk na wybrany aspekt języka. W toku pracy uświadomiłyśmy sobie, że nie tylko badacz wywiera wpływ na opis języka poprzez wybór metodologii, ale także to, że przyjęcie określonego nurtu metodologicznego kształtuje postawę i wrażliwość badacza. Potrzeba jasnego wyznaczenia opozycji w systemie, charakterystyczna dla badań synchronicznych, zderza się z płynnością granic w opisie historycznym. Z kolei potrzeba badań diachronicznych, by uchwycić język w jego „stawaniu się”, stoi w opozycji wobec klarownych podziałów formalnych i semantycznych opracowań synchronicznych. Elementem łączącym obie perspektywy jest sam obiekt badań, jakim jest żywy język: w ujęciu synchronicznym jako jego istotę akcentuje się zależności między znakami, w ujęciu diachronicznym zaś — jego zdolność do przemian w zakresie regulowania tych zależności.

Rozwiązania wypracowane na gruncie badań synchronicznych nie są łatwe do przeniesienia na materiał dawny, przede wszystkim dlatego, że materiał historyczny uniemożliwia zastosowanie współczesnych kryteriów i metod analizy. Nie bez znaczenia jest również odmienne podejście bada-

¹ Opis obejmuje jedynie jednostki intensyfikujące znaczenie predykatów; poza opsem pozostają wyrażenia dezintensyfikujące.

cza do wypowiedzenia w zależności od celu badań: jako przykładu użycia jednostki leksykalnej, gdy poszukuje się ogólnych tendencji lub jako faktu historycznego w opisie przemian konkretnego wyrażenia. Mimo to chcemy spojrzeć na język z obu perspektyw, ponieważ wzajemnie się one dopełniają. Obie płaszczyzny nie tylko nie są przeciwstawne względem siebie, lecz nawzajem się interpretują: stan współczesny, stan „zastany” przez badacza, jest efektem określonych mechanizmów językowych i dokonanych przemian. Język przekształca się stosownie do potrzeb użytkowników, jest żywym organizmem, który reaguje nie tylko na bodźce pozajęzykowe, ale również na zmiany wewnątrz systemu. Śledzenie przemian językowych na przykładzie wybranych wyrażeń ma na celu zarówno opis tych wyrażeń, jak i uchwycenie ogólnych tendencji przeobrażeń systemu językowego.

W wyniku przyjęcia obu perspektyw opisu wybrane jednostki leksykalne są prezentowane dwojako: w sposób ogólny na tle systemu oraz przez pryzmat wybranych wyrażeń. Oddaje to układ dwóch części pracy. Praca przedstawia opis przemian w zakresie jednostek wyrażających intensyfikację, niemniej jednak dotyka także bardziej szczegółowych zagadnień. Określenie statusu intensyfikatorów umożliwia wyznaczenie zakresu pracy i wybór konkretnych wyrażeń współczesnych, z którymi zestawiane są jednostki dawne o podobnych cechach i funkcji. Porównanie funkcjonowania wyrażeń w dawnej i współczesnej polszczyźnie pozwala na opis ich genezy oraz mechanizmów kształtowania się intensyfikatorów.

Część pierwsza pracy ma charakter teoretyczny. Pojęcie wyrażeń funkcyjnych odnosi się do badań nad współczesnym językiem polskim i dotyczy wyrażeń o funkcji intratekstualnej, które są elementem metajęzyka bądź metatekstu. Status ten odwołuje się do nadawcy — podmiotu wypowiedzi, od którego pochodzi ocena sytuacji pozajęzykowej i samego języka. W pracy opieramy się na założeniu, że intensyfikatory różnią się od wyrażeń przedmiotowych. Charakterystyce intensyfikatorów jest poświęcony pierwszy rozdział, choć nie wszystkie kryteria wyróżniania mają zastosowanie w opisie historycznym.

Wykładniki intensywności wiążą się z myśleniem gradacyjnym, a zatem także z morfologiczną kategorią stopnia, w pracy jednak intensywność rozumiana jest w sposób semantyczny. Mimo że pojęcia intensywności i intensyfikacji są intuicyjnie jasne, trudno wyznaczyć precyzyjnie ich zakres, ponieważ łączą się one z problematyką porównania i subiektywną oceną postrzeganej rzeczywistości. Porównanie zakłada nie tylko zestawienie elementów, ale również ich wskazanie, identyfikację i ocenę. Miejscu intensyfikatorów w systemie — w układzie jednostek i pojęć podobnych im formalnie i/lub semantycznie — poświęcony jest rozdział drugi. Przemiany semantyczne i frekwencyjne wybranych jednostek nie pozostają bez wpływu na inne wyrażenia; często są przyczynkiem do dalszych przemian.

Zmienny jest nie tylko układ formalny i semantyczny jednostek, ale także sam sposób postrzegania i opisu rzeczywistości. Wybrane jednostki uwikłane są w zależności, pomiędzy którymi trudno postawić jasną granicę, dlatego część miejsca w opisie zajmują konstrukcje (zob. 3.2., 3.4., 3.5., 8.6.) mimo pierwotnego założenia, że przedmiotem opisu będą wyłącznie jednostki leksykalne. Procesy leksykalizacji i zmiany semantyczne zmuszają do tego, by szerzej ujmować rozwój kategorii intensywności. Ponieważ nie zawsze dochodzi do pełnej leksykalizacji intensyfikatora, jednostki o znaczeniu intensyfikującym (choćby kontekstowym) określane są mianem wyrażen intensyfikujących.

Podstawowym celem pracy jest opis przemian wybranych intensyfikatorów, czemu poświęcona jest część druga pracy. Wybór tych jednostek podyktowany został kilkoma względami. Są to przede wszystkim wyrażenia zleksykalizowane, które w sposób widoczny zerwały więź semantyczną z podstawą słowotwórczą; także współcześnie kojarzone są bardziej z ogólnym sensem 'bardzo', aniżeli z przysłówkiem jakościowym. Poszczególne rozdziały części drugiej odpowiadają grupom słowotwórczym bądź znaczeniowym wyrażen intensyfikujących. Wyjątkiem jest leksem *przednie*, który takiej grupy nie tworzy (zob. rozdział 7).

Charakterystyka jednostek zaczyna się od intensyfikatorów najdawniejszych w polszczyźnie, związanych z pojęciami parametrycznymi. Wyrażenia ujęte są w grupę także ze względu na zewnętrzne podobieństwo formalne: *dalece*, *wielce*, *wysoce*. Odrębne miejsce zajmują tu intensyfikatory nawiązujące do pojęcia wielkości: *wielce*, *wielice*, *wielko* i *wieliko*. (zob. 4.3. i 4.4.). Historycznemu intensyfikatorowi *wielmi*, najbardziej zbliżonemu do znaczenia i funkcji współczesnego leksemu *bardzo*, poświęcony jest oddzielny rozdział (rozdział 5). Decyzja ta jest podyktowana nie tylko przejrzystością opisu ze względu na inną postać formalną intensyfikatora, lecz ma również uzasadnienie naukowe. Jednostce *wielmi* przypisuje się inną genezę niż wyrażeniom *wielce*, *wielice*, *wielko* i *wieliko*. Proces kształtowania intensyfikatorów omówionych w rozdziałach czwartym i piątym opiera się na pojęciach parametrycznych.

Rozdział szósty grupuje jednostki związane z pojęciem siły: *silnie*, *silno*, *nasilnie*, *nasilno*, *usilnie*. Zdolność tych wyrażen do intensyfikowania związana jest z pojęciem *siły*, która nie podlega mierzeniu jak wielkości parametryczne.

Wspomniana jednostka *przednie* stanowi temat kolejnego rozdziału. Jej jednostkowość ściśle wiąże się z pierwotnym znaczeniem tego wyrażenia. Przestrzenne znaczenie pozwala jedynie na opozycję: *przedni* — *tylny*, co wyjaśnia, dlaczego intensyfikator *przednie* nie tworzy grupy z innymi jednostkami.

Pracę zamyka analiza intensyfikatorów odwołujących się do świata nadprzyrodzonego, przede wszystkim pochodnych od nazw diabła: *diabelnie*,

diabło, diabelsko, kaducznie i szatańsko. W obrębie tej grupy leksykalizacja znaczenia jest najbardziej wyrazista, a liczba tych jednostek pozwala na to, by uznać pojęcie diabła za podstawę środka ekspresji.

Mechanizm kształtowania się intensyfikatorów (zwłaszcza odprzysłówkowych) przebiega formalnie według względnie podobnego schematu, jednak zmiana podstawy zakłada zupełnie inny proces przeobrażeń semantycznych. Inne skojarzenia wywołują intensyfikatory *wielce* czy *wysoce*, a inne *diabelnie*. Jednostki *wielce* i *wysoce* poza innymi właściwościami nie mają nacechowanego charakteru *diabelnie*. Geneza intensyfikatorów wyznacza też obszar semantyczny, w obrębie którego są one stosowane. I językowe, i kulturowe skojarzenia wyznaczają różne schematy semantyczne, które także współcześnie wpływają na użycie tych wyrażen w tekstach.

Podstawowym źródłem materiału badawczego wykorzystanego w pracy są przede wszystkim zbiory kontekstów dostępne w opracowaniach leksykograficznych tradycyjnych oraz internetowych obejmujących naukowe, historyczne i współczesne słowniki języka polskiego. Nieocenioną pomocą okazały się internetowe korpusy tekstów dawnych i współczesnych oraz kartoteki słowników, które dają pogląd na liczebność i jakość przykładów (zwłaszcza w zakresie ich powtarzalności)².

² Wykaz wszystkich wykorzystanych w pracy źródeł znajduje się w końcowej części pracy.

Indeks wyrażen̄ wymienionych w pracy

- bardziej 43, 44, 49, 50, 51, 52
bardzo 25, 32, 43, 44, 45, 46, 47, 48, 49, 53
bezbrzeżnie 61
bezden̄nie 61
bezgranicznie 61
beźmiernie 61
cholernie 67
(tak/jak) dalece 9, 34, 61, 83, 84, 85, 86, 87,
88, 89, 90, 92, 130, 132, 152, 181, 182
(tak) daleko 83, 85, 86, 87, 88, 90, 130, 132,
152, 181, 182
demonicznie 174
diabelnie 9, 10, 57, 62, 67, 155, 156, 157,
158, 159, 160, 161, 162, 163, 164, 165,
166, 167, 170, 171, 172, 173, 174, 176,
180, 181, 182
diabelsko 10, 155, 161, 162, 163, 164, 166,
167, 168, 170, 172, 173, 174, 181, 182
diable 161, 164, 165, 166,
diablo 10, 62, 155, 162, 163, 164, 165, 166,
167, 170, 173, 174, 176
diabolicznie 174, 182
duże 29, 36, 37
dużo 28, 29, 36, 37
genialnie 67
głębocze 83
głęboko 83
grubo/grubie 33
jak diabli/jak diabel/ jak diabła/ jak wszy-
scy diabli/ jak sto, trzysta itp. diabłów
62, 77, 174, 175, 176, 180
jak rzadko 65, 66
kaducznie 10, 62, 167, 168, 169, 170, 173,
174, 181, 182
koszmarnie 33, 66, 182
makabrycznie 33, 66
masakrycznie 182
mocnie 39, 40, 41
mocno 39, 40, 41, 42, 43
nader 67, 70, 71, 72
nad podziw 64, 65, 74, 75, 76
nad wyraz 64, 74, 75, 76
nadzwyczaj 63, 74, 75, 76
na porząd/naporząd 72, 73, 74, 182, 183
nasilnie 9, 35, 129, 133, 134, 135, 136, 144,
145, 152, 180, 182,
nasilno 9, 35, 129, 130, 133, 134, 136, 144
na śmierć (zanudzony) 69, 72, 73
na umór (pić) 73, 74
na zabój (zakochać się) 73, 74
niemiłosier̄nie 66
niemożebnie 62
niemożliwie 62
nieopisanie 62
niepojęcie 62
niepomier̄nie 61
nieprawdopodobnie 63
niesłychanie 62, 63
niewiarygodnie 63
niewymownie 62, 63
niewypowiedzianie 62
niewysłowanie 62
nieźmiernie 61
nieźnośnie 59, 66
niezwykłe 63
niezwykajnie 63
obłądn̄ie 56, 66
ogromnie 57, 58
okropnie 18, 62, 66
okrutnie 55, 56, 66

- piekielnie 19, 62, 155
piramidalnie 62
porządnie 67, 73, 74
potwornie 66, 152
przednie 9, 67, 137, 147, 148, 149, 150, 151,
152, 153, 181, 182, 183
przednio 67, 68, 75, 147, 149, 150
przeźliwie 66, 152
przezlisz 182
silnie 9, 35, 39, 41, 42, 43, 47, 83, 125, 129,
130, 131, 132, 133, 135, 136, 137, 139,
140, 141, 142, 143, 144, 145, 181, 182,
183,
silno 9, 35, 39, 129, 130, 131, 132, 133, 135,
136, 137, 139, 140, 141, 144, 145, 152,
180, 181, 182
straszliwie 66, 152
strasznie 18, 57, 58, 66, 58, 84, 152, 182
szalenie 66
szatańsko 10, 167, 170, 171, 172, 173, 174,
182
śmiertelnie 69
usilnie 9, 35, 46, 129, 130, 133, 136, 137, 138,
139, 140, 144, 145,
więcej 27, 29, 50, 51, 52
wielce/wiel(i)ce/wieldze 9, 10, 27, 28, 31,
32, 45, 48, 57, 61, 67, 83, 84, 85, 90, 91,
92, 94, 95, 96, 97, 98, 99, 100, 101, 102,
103, 104, 105, 112, 113, 114, 116, 122,
125, 127, 130, 132, 133, 137, 181, 182,
184
wiele 27, 28, 45, 61
wielko/wiel(i)ko 9, 31, 32, 83, 85, 90, 91, 92,
93, 94, 95, 96, 122, 132, 180, 181, 182
wielmi 9, 27, 28, 32, 45, 48, 61, 116, 121,
122, 123, 124, 125, 126, 127, 128, 130,
133, 137, 180, 181, 182, 183, 184
wybitnie 56, 60, 67
wysoce 9, 10, 33, 34, 55, 61, 83, 84, 85, 105,
106, 107, 108, 109, 110, 111, 112, 113,
114, 115, 116, 117, 118, 119, 122, 130,
132, 133, 152, 180, 181, 183, 184
wysoko 33, 55, 83, 85, 105, 106, 107, 108,
109, 111, 112, 113, 114, 115, 116, 118,
119, 130, 132, 152, 181, 182
za diabły/ze diabły 76, 77, 174, 175, 176, 177
za katy/zakaty/ze katy/że katy 76, 77, 174,
176, 177, 180

Dagmara Bałabaniak, Barbara Mitrenga

Polish intensifiers. A historical approach

Summary

The book constitutes an attempt at describing the process of the formation of lexical intensifiers in the history of the Polish language. The work embraces two perspectives of description — a synchronic and a diachronic one, which supplement each other. The work is divided into two parts — the first part (chapters 1-3) is theoretical and the second part (chapter 4-8) is analytical. The whole work is enhanced by a conclusion, an index of tables, bibliography and an index of the intensifiers which are mentioned and described in the work.

The first part is devoted to a description of intensifiers i.e. lexical expressions to which one ascribes the status of metapredicative operators. In contemporary times these expressions are classified as functional units. There is a description of the status of the intensifiers in the Polish language, their metapredicative nature, which is testimony to their affiliation with the group of functional expressions, their adverbial genesis and the mechanism of their formation over the course of the centuries of their development. The object of detailed considerations is also the notion of intensity, interpreted in the semantic way. The authors of the work also direct the attention of the reader to the relationships between intensification and the conceptual categories of magnitude, quantity and force, as well as to the formation of the category of degree and the transformation of the exponents of intensity.

The second part of the book contains detailed analyses of the selected units in the historical context: intensifiers which are based on parametric expressions such as *dalece*, *wysoce*, *wielce* (chapter 4), *wielmi* (chapter 5), intensifiers associated with the category of force such as *silnie*, *silno*, *nasilnie* (chapter 6), *przednie* (chapter 7), and the intensifiers associated with the names of the evil spirit such as *diabelnie*, *diabło*, *kaducznie* (chapter 8). These analyses are not only documentative in nature but above all they also prove, enhance and verify the remarks which are generalised in the first part of the book about the intensifiers and the notion of intensity.

The work mentions 733 contexts which prove the functioning of the units that are analysed as intensifiers or adverbs, drawn from scholarly and historical dictionaries of the Polish language, the card indices of dictionaries, the corpora of Old Polish texts and the corpora of the modern Polish language.

The work was written in the context of the research project entitled “The Polish functional expressions — a diachronic perspective”, financed by the National Science Centre no. NCN UMO-2011/01/B/HS2/04643.

Дагмара Балабаняк, Барбара Митренга

Польские интенсификаторы в историческом аспекте

Резюме

В книге описывается процесс формирования лексических интенсификаторов в истории польского языка. Описание ведется в синхроническом и диахроническом срезам, дополняющих друг друга. Работа состоит из двух частей, первая из которых носит теоретический характер (главы 1—3), а вторая (главы 4—8) — аналитический. В конце дается заключение, список таблиц, литература, а также указатель интенсификаторов, перечисленных и описанных в работе.

Первая часть посвящена характеристике интенсификаторов, т.е. лексических выражений, которым приписывается статус метапредикативных операторов, в настоящее время размещаемых в классе функциональных единиц. Здесь рассматривается статус интенсификаторов в польском языке, их метапредикативный характер, свидетельствующий о принадлежности к группе функциональных единиц, их наречное происхождение и механизм формирования на протяжении веков. Предметом отдельных размышлений является также понятие интенсивности, рассматриваемое с семантической точки зрения. В работе обращается внимание на связи между интенсификацией и понятийными категориями величины, количества и силы; на формирование категории степени, а также изменения показателей интенсивности.

Во второй части книги представлен подробный анализ избранных единиц в историческом аспекте: интенсификаторов, базирующихся на параметрических выражениях типа *dalece*, *wysoce*, *wielce* (глава 4), *wielmi* (глава 5), интенсификаторов, связанных с категорией силы типа *silnie*, *silno*, *nasilnie* (глава 6), *przednie* (глава 7), а также интенсификаторов, связанных с названиями злого духа типа *diabelnie*, *diablo*, *kaducznie* (глава 8). Анализ носит не только документирующий характер, но и подтверждает, дополняет и верифицирует обобщенные в первой части работы взгляды на тему интенсификаторов и понятия интенсивности.

В работе приведено 733 контекста, которые удостоверяют функционирование анализируемых единиц в качестве интенсификаторов или наречий, почерпнутых из научных и исторических словарей польского языка, картотек словарей, корпуса древнепольских текстов, а также корпусов современного польского языка.

Работа написана в рамках исследовательского проекта „Польские функциональные выражения в диахроническом аспекте”, финансируемого Национальным научным центром № NCN UMO-2011/01/B/HS2/04643.

Redaktor: Artur Zwolski
Projektant okładki: Małgorzata Pleśniar
Redaktor techniczny: Barbara Arenhövel
Korektor: Luiza Przełożny
Łamanie: Damian Walasek

Copyright © 2015 by
Wydawnictwo Uniwersytetu Śląskiego
Wszelkie prawa zastrzeżone

ISSN 0208-6336
ISBN 978-83-8012-741-8
(wersja drukowana)
ISBN 978-83-8012-742-5
(wersja elektroniczna)

Wydawca
Wydawnictwo Uniwersytetu Śląskiego
ul. Bankowa 12B, 40-007 Katowice
www.wydawnictwo.us.edu.pl
e-mail: wydawus@us.edu.pl

Wydanie I. Ark. druk. 12,25. Ark. wyd. 14,0.
Papier offset. kl. III, 90 g Cena 20 zł (+VAT)

Druk i oprawa: EXPOL P. Rybiński,
J. Dąbek Spółka Jawna
ul. Brzeska 4, 87-800 Włocławek